

samme Sum f. Ex. i Kjøbenhavn, Frederiksberg eller i de mere frugtbare Dele af Landet. Der er derfor i § 1 truffet en Bestemmelse, hvorved der indrømmes Sogneforstanderskaberne Ret til at nedfætte Skatten baade for enkelte Personer og for hele Sognet, naar Sogneforstanderskabet virkelig maatte have den Overbeviisning, at der var særlige Grunde tilstede derfor, saasom enten at Skatten var for høi efter Beboernes Evne, eller at Forholdene der vare af en særlig Vækkelse, som maatte tilraade en saadan Nedsættelse. Men man har ikke ved en saadan Tilladelse, som skulde kunne benyttes for hele Communen, troet at kunne gaae videre end til at indrømme Ret til at nedfætte Skatten til Halvdelen, saaledes at altsaa paa saadanne Steder Skatten deels for enkelte Personer og deels for hele Sognet kan nedsettes til 1 Rd. — dog kun for den første Hund, idet Udvalget har maatte finde, at et Hundehold af over 1 Hund, eftersom Bedkommende jo kan have saa mange Bindehunde, som han vil, altid er en Luxus, som der ikke er Grund til at indrømme nogen Nedsættelse eller Lettelse. At i § 1 Skatten er sat høiere for den anden, tredje, fjerde og efterfølgende Hunde, er begrundet ved min sidste Udtalelse og er ligeledes i Overensstemmelse med andre Landes Lovgivning. Udvalget har heller ikke kunnet misfænde, at der kunde være særlige Grunde til, at en Mand aldeles fritoges for at svare Afgift af sin Hund, men det har ikke troet at kunne holde sig til, hvad der andre Steder er brugt, nemlig at lade Skattefriheden være afhængig af en vis Brug og Nytte, som Bedkommende har af sin Hund; thi, naar man f. Ex. vilde sætte den Bestemmelse i Loven, at Bedkommende skulde fritages for Skat, hvor han bruger sin Hund til Hjælp ved Pasning af Creaturer, saa vilde enhver Landbruger kunne paastaae, at hans Hund gjorde denne Nytte, og paa denne Maade vilde man aabne Døren for Indrømmelse af Skattefrihed for et stort Antal Hunde, som det slet ikke er Lovens Hensigt at tilstaae denne Frihed. Udvalget har derimod overladt det til Sogneforstanderskaberne at fritage et vist Antal af Hundene i Sognet for Skat, hvorved det dog ikke har været Udvalgets Mening, at netop 5 pCt. af Hundene i hver Com-

mune skulde være skattefrie; det er selvfølgelig aldeles villigt til ved 3die Behandling at gaae ind paa en Rættelse af disse 5 pCt., hvis de da ikke skulde foreslaaes forhøiede i en altsaa stor Grad; ved en Hensigtsmæssighedslov, som denne, har det naturligtviis aldrig været vor Tanke at holde paa en saadan bestemt Procent. Vi have sat den til 5, fordi der overhovedet skulde sættes Noget, og fordi det isølge vor Anskuelse var ønskeligt, at den blev sat saalavt som muligt.

Idet jeg med Hensyn til de øvrige Punkter troer at kunne henholde mig til den i Betænkningen fremsatte Motivering, skal jeg endnu kun udtale mig om et enkelt Punkt, nemlig den Omstændighed, at Udvalget har omredigeret Lovudkastet og stillet et heelt Lovforslag som Endringsforslag til Ministeriets Udkast. Ved at sammenholde, hvad der staaer i de to Udkast, vil det være klart for det høie Thing, at §§ 1 og 2 i Regjeringens Udkast vedrøre de samme Punkter som Udvalgets § 1; vi maatte da altsaa have omarbejdet begge disse 2 Paragrapher. Til disse Bestemmelser slutter sig Udkastets § 4, og den deri indeholdte Bestemmelse findes ligeledes optagen i vor § 1. § 3 i Regjeringsudkastet er een af de Bestemmelser, som vi have optaget i § 2, og §§ 2, 3, 4 og 5 ere saaledes, paa dette enkelte i Regjeringsudkastet omtalte Punkt nær, som er optaget i § 2, aldeles nye Paragrapher. Naar vi altsaa vilde stille Endringsforslag til Regjeringens Paragrapher, vilde der nødvendigviis opslaae overordentlig Uklarhed med Hensyn til Sammensmeltningen af Udkastets §§ 1, 2 og 4 i den ene Paragraph, og vi maatte derhos opstille de 4 nye af os affattede Paragrapher som særlige Endringsforslag; vi have derfor, efter meget ofte at have drøftet dette Forslag i Udvalget, troet at maatte beslutte os til at give dette Endringsforslag den Form, under hvilket det fremtræder for Thinget, idet vi selvfølgelig ikke have luffet Diet for, at denne Fremgangsmaade ikke i og for sig maa ansees for ønskelig, naar ikke talende Hensigtsmæssigheds-hensyn gjøre, at man dog maa følge den. — Der er een Omstændighed, som jeg endnu skal tillade mig at berøre, nemlig den, at vi have troet at maatte forlade den Ordning, som tid-